

opusdei.org

## **Prelaadi kiri (november 2013)**

See kiri kommenteerib kaht viimast Usutunnistuse artiklit: "Mina usun surnute ülestõusmist ja igavest elu".

17.11.2013

Minu armsaimad, hoidku Issand minu tütreid ja poegi!

Paari nädala pärastlõpeb Usu aasta: Püha Isa lõpetab selle 24. novembril, Kristus Kuninga pühal. Seepärast kutsun teid üles lugema uuesti mõningaid sõnu, mis Paavst oma

jutluses kirjutas: ”Kui me palvetame Credot, siis tunnistame me oma usku Jumalasse, kõigeväelisesse Isasse, tema Poega Jeesusesse Kristusesse, kes on surnud ja üles tõusnud, ja Pühasse Vaimusse, Issandasse ja Eluandjasse. Me tunnistame, et üks, püha, katoliiklik ja apostellik kirik on Kristuse Ihu, millele Püha Vaim on elu andnud. Me tunnistame rõõmuga pattude andeksandmist ja lootust igavesele elule. Aga: kas need tõed puudutavad ka meie südant, või jäävad need üksnes huultele kõlama?”[1]

Kõigi Pühakute Suurpüha, mida me täna tähistame ja Hingedepäev homme, panevad meid igavese eesmärgi peale mõtlema. Need liturgilised pühad kajastuvad ka ”Credo” viimastes lausetes. ”Kristlik Credo – tunnistus meie usust Jumalasse, Isasse, Poega ja Pühasse Vaimusse ning tema loovasse ja lunastavasse toimesse – saavutab

oma kõrgpunkti kuulutamises, et surnud aegade lõpul üles tõusevad ning et on olemas igavene elu.”[2]

Usutunnistus võtab väheste sõnadega kokku *viimased asjad* – nii inimese tervikuna kui üksikasjad, ühesõnaga selle, mis iga inimest ja kogu universumit aegade lõpul ees ootab. Isegi inimloomus suudab aimata, et pärast maist elu peab tulema *teine pool*, kus see õiglus, mida siinpool nii raskelt haavatakse, *sealpool* kogu täiuses valitseb. Kuid ainult jumaliku ilmutuse valguses ja eriti Jeesuse inimesekssaamise, surma ja ülestõusmise valguses omandavad need tõed kindlad piirjooned, kuigi nad ka edaspidi müsteeriumi loori alla varjule jäävad.

Tänu Kristuse kuulutamisele kaotab viimane tegelikkus oma sünge ja saatusliku tähenduse, mis on paljusid inimesi aastate vältel hirmutanud. Füüsiline surm on igaühe jaoks

täiesti ilmselge, kuid Kristuses saab see uue tähenduse. See ei ole enam meie olemise konsekvents, füüsilise keha materiaalsus, mis loomu poolest lagunemise poole pürgib, ning see ei ole ka karistus pattude eest, nagu juba Vanas Testamendis öeldi. Püha Paulus kirjutab: *Jah, mulle on elamine Kristus ja suremine kasu!* Ning teiselt poolt lisab ta: *Kui me oleme surnud koos temaga, siis ka elame koos temaga.* [3] "Oluliselt uus asi kristlikus surmas seisneb selles: Ristimise kaudu on kristlane sakramentaalselt juba "koos Kristusega surnud", selleks, et uut elu elada. Kui me Kristuse armus sureme, saavutab ihulik surm Kristuses oma täiuse ning tema lunastustöö kaudu täitub lõplikult meie samastumine, ühinemine temaga." [4]

Kirik on alati ja igal hetkel ema. Ta kutsus meid ristimisvee kaudu sündima uuele elule Kristuses ning

lubab meile tulevikus isegi  
surematust; sest ta on  
Sakramentidega – eriti  
Pihisakrament ja Euhharistia – selle  
eest hoolitsenud, et see "olemine" ja  
"edasiliikumine" Kristuses, meie  
hinges koha leiab ning hiljem, kui  
raske haigus või surmaheitlus meid  
kimbutavad, kummardub ta jälle  
oma tütarde ja poegade kohale ja  
tugevdab neid Haigete salvimisega ja  
Püha Armulauaga, mis on nagu  
reisimoon; ta muretseb meile kõik  
vajaliku, et see viimne teekond, mis  
Jumala armuga meie Taevase Isa  
käte vahel lõppeb, oleks täis lootust,  
rahu ja rõõmu. Nii selgitas püha  
Josemaria ning ka paljud teised  
pühakud enne ja pärast teda, kui ta  
kristlikust surmast rääkis: „Ära  
karda surma! Võta ta juba praegu  
suuremeelselt vastu... siis, kui Jumal  
tahab, nii, kuidas ta tahab ja kus  
Jumal tahab. Sa võid kindel olla: ta  
tuleb ajal, viisil ja kohas, mis sinu  
jaoks on kõige sobivam... saatjaks

Jumal, Isa. – Tere tulemast vend surm!”[5]

Mulle meenuvad nii paljud Opus Dei inimesed, mehed ja naised, nende sugulased, sõbrad, töökaaslased, kes sel silmapilgul oma hinge Jumalale üle andsid. Ma palun neile kõigile armu, et see püha üleminek kulgeks täielikus rahu ja sisemises ühinemises Kristusega. ”Ülestõusnud Issand on igavene lootus, aga lootus ei jäta häbisse. (Rm. 5, 5). Kui sageli meie elus kaovad lootused, kui sageli jäävad täitumata meie südame ootused! Meie, kristlaste lootus on tugev, tõeline, kindel, et siin maapeal, kuhu meid on kutsutud, oma teed käia, mis avaneb igavikku, sest selle rajajaks on Jumal, kes on alati truu.”[6]

Ma soovitan teil sel kuul, mis on vaestele hingedele pühendatud, lugeda uuesti Katekismusest neid lõike, mis viimaseid asju

puudutavad. See annab teile üleloomulikku lootust ja optimismi ja innustab teid igapäevases vaimses võitluses. Ka kalmistute külastamised, mis on paljudes maades novembrikuu traditsiooniks, võivad olla võimaluseks, et nendega, kellega me apostolaadi mõttes tegeleme, koos igaveste tõdede peale mõelda ning üha enam seda Jumalat otsida, kes armastava Isana meid ikka ja jälle kutsub.

Surmaga lõpeb see aeg, mil me häid tegusid teha saime, mille järgi Jumal meile tasub ja kohe seejärel järgneb igäühe isiklik kohus. See on Kiriku kindel usk, et "iga inimene saab surma hetkel oma surematus hinges igavese paiga. See saab teoks erilises kohtus, mis näitab, milline on olnud tema elu Kristuse suhtes – kas puhastumise kaudu või nii, et ta siseneb kohe taeva õndsusesse või mõistab end igavesse hukatusse"[7]

Tähtsaim kriteerium selles kohtus on armastus Jumala ja ligimeste vastu, mis väljendub truuduses käskudele ja kohustuste täitmisel. Tänapäeval on paljude inimeste jaoks see tõsiasi tuhmunud. Jumala lapsed "ei või tunda hirmu ei elu, ega surma ees", nagu ütles püha Josemaria alati. Kui me oleme usus kindlad, kui me Pihisakramendis Jumala ette läheme ja kahetseme, et me teda haavanud oleme, või selleks, et ennast oma ebatäiuslikkusest puhastada, kui me sagedasti Kristuse Ihu Armulaua Sakramendis vastu võtame, ei ole vaja seda silmapilku karta.

Mõtisklegem selle üle, mis meie Isa palju aastaid tagasi kirjutas: "Mind ajas naerma, kui rääkisite "arvest", mille meie Issand teile esitavat. Ei, teie jaoks pole ta Kohtunik selle sõna ranges tähenduses, vaid lihtsalt Jeesus. "Need ühe piiskopi poolt kirja pandud sõnad on lohutanud rohkem kui üht kurvastavat südant ja võivad lohutada ka sinu oma."[8]

Peale selle – ja see on järjekordne rõõmu põhjus – ei jäta kirik oma lapsi isegi pärast surma maha, vaid nagu hea ema, hoolitseb ta igal Missal surnud usklike hingede eest, et nad Taevasse vastu võetaks. Eriti novembrikuus osalete te selles oma intensiivsete eestpalvetega. Opus Deis, selles *väikeses kiriku osas*, järgime me seda soovi ja viime armastusega ning tänutundes täide püha Josemaria soovitused nendeks nädalateks. Suuremeelselt ohverdame me püha Missaohvri ja Armulaua surnud Opus Dei usklike eest, nende sugulaste eest ja kaastöötajate eest ja kõigi hingede eest, kes on puhastustules. Kas te näete, et viimaste asjade vaatlemine ei ole mingi kurb asi, vaid hoopis üleloomuliku rõõmu allikas? Täie usaldusega ootame me Jumala lõplikku kutset ja maailma lõppu viimsel päeval, mil Kristus kõigi inglite saatel tuleb, et oma riik oma kätte võtta. Siis tõusevad üles kõik

inimesed, kes maailmas on elanud - esimesest kuni viimaseini.

*Katoliku Kiriku Katekismus* ütleb, et "usk surnute ülestõusmisesse on olnud algusest peale ristiusu oluline osa." [9] Selle pärast on ta algusest peale ka arusaamatustesse ja vastuseisu sattunud. Üldiselt on vastuvõetav see, et inimliku persooni elu pärast surma vaimselt jätkub. Kuidas võib aga uskuda, et see nii ilmselgelt surelik ihu ka üles tõuseb?" [10] Kuid ometi juhtub see nii aegade lõpul, Jumala kõikvõimsuse abiga, nii nagu öeldakse väljendusrikkalt Athanasiuse Usutunnistuses: "Tema taastulemisel kõik inimesed tõusevad ihuliselt üles ja peavad aru andma oma tegevusest. Ja need, kes on teinud head, siirduvad igavesse elusse; kes aga on teinud halba, lähevad igavesse tulesse." [11]

Meie Isa Jumala armulikkus teeb imesid. Ta on loonud meid, kui olendeid, kellel on ihu ja hing, vaim ja mateeria ja tema plaan on selline, et me tema juurde tagasi pöörduksime, et igavesti tema headusest, ilust ja tarkusest rõõmu tunda. Üks loodu on Jumala erilise määramise järgi selles ülestõusmises eelpool teisi: õndsaim Neitsi Maarja, Jeesuse Ema ja meie Ema, kes on ihu ja hingega taeva kirkusesse võetud. See on järjekordne põhjus, et loota ja usaldada ning optimistlikud olla!

Kas me peame seda jumalikku kuulutust silmas, mis ei peta, eriti valu, väsimuse ja kannatuse hetkedel? Vaadake, kuidas püha Josemaria end väljendas, kui ta oma jutluses viimastest asjadest rääkis: "Issand, ma usun, et ma ükskord üles tõusen; ma usun, et mu keha taas kord minu hingega ühineb, et igavesti koos sinuga valitseda – sinu lõputute teenete pärast, sinu Ema

eestkoste pärast ja selle eelistuse pärast, mida sa mulle näitasid.”[12] Ärge mingil juhul suhtuge sellesse kirja pessimistlikult; vastupidi, see tuletab meile meelde, et meid Jumala kallistus ees ootab, kui me temale truuks jääme.

Pärast surnust ülestõusmist tuleb viimne kohus. Midagi ei muutu enam võrreldes sellega, mis erilises kohtus otsustati, kuid siis ”saame me lõpuks aru kogu loomistöö ja lunastamise mõttest ning näeme neid imelisi teid, mille kaudu Jumala ettehooldus kõik viimase eesmärgi poole juhatas. Viimne kohus näitab, et Jumala õiglus võidab kõige selle ebaõigluse üle, mis tema looduile osaks on saanud ning et tema armastus on tugevam kui surm”[13].

Keegi ei tea, millal ja kuidas see ajaloo viimne hetk saabub ega seda, kuhu materiaalse maailma uuendused, mis seda saadavad,

selleks ajaks välja jõuavad, sest Jumal hoiab selle oma ettehoolduses meie eest varjul. Me peame valvel olema, sest Jeesuse sõnade järgi *ei tea me päeva ega tundi* [14].

Ühes oma katehheesis Usutunnistuse kohta ütleb Paavst Frantsiskus:

„Viimne kohtupäev ei tohiks meid hirmutada. Veelgi enam, see peaks meid innustama, praegust hetke paremini elama. Halastuse ja kannatlikkusega kingib Jumal meile selle aja, et võiksime iga päev õppida teda vaestes ja pisukestes ära tundma, et me end heale suunaksime ning palves ja armastuses valvsad oleksime.”[15]

Igaveste tõdede vaatlemine omandab üleloomulikud jooned siis, kui elame

*jumalakartuses*, mis on Püha Vaimu and, mis püha Josemaria sõnade järgi aitab meil pattu kõigis selle vormides vältida, sest see on ainus, mis meid Jumala, meie Isa halastavatest plaanidest välja arvata võib.

Minu tütrede ja poegade, mõelgem sügavalt nende viimaste tõdede üle järele. Nii kasvab meie lootus, me jääme raskustele vastu seistes optimistlikuks, me tõuseme ükskord ja alati jälle püsti, kui oleme sügavale kukkunud või lihtsalt komistanud, sest Jumal ei keela meile oma armu. Seda kõike mõeldes igavese õndsuse peale, mida Kristus meile lubas, kui me truud oleme. ”Seda täiuslikku elu koos Pühima Kolmainsusega, seda elu ja armastuse ühtsust temaga, Neitsi Maarjaga, inglitega ja pühakutega nimetatakse ”taevaks”. Taevas on viimane eesmärk ja inimese sügavaimate igatsuste täitumine, kõrgeima ja lõpliku õnne seisund.”[16]

”Taevas: Mida silm ei ole näinud ja kõrv ei ole kuulnud ja mis inimmeelde ei ole tõusnud – selle on Jumal valmistanud neile, kes Teda armastavad. – Kas need Apostli sõnad ei kannusta sind

võitlusele?”[17] Ma julgeksin lisada: Kas sa mõtled sageli taeva peale? Kas sa olen inimene, kes loodab, sest et Jumal sind lõputult armastab? Kas me tõstame oma südamed Kolmainu Jumala poole, kes ei lakka kunagi meid teel saatmast.

Kindlasti olete te juba kuulnud, et Püha Isa 18. Oktoobril mind oma audientsil vastu võttis. Teate, kui hea on Paavstiga koos olla! Ta väljendas oma armastust ja tänutunnet Prelatuuri vastu selle apostolaadi eest, mida see kogu maailmas teeb. See on põhjus, et veelgi enam, minu tütred ja pojad, tema, tema palvesoovide ja kaastööliste eest palvetada. Mõned päevad tagasi lugesime me Missal, kuidas Aaron ja Huur Moosese kätt hommikust õhtuni kaitsesid, et Iisrael oleks võidukas[18]. See on meie ja kõigi kristlaste ülesanne, rooma Piiskoppi oma palvete ja ohverdustega toetada,

selles missioonis, mille Kristus temale kirikus usaldas.

22. novembril on taas kord see päev, mil püha Josemaria Pürenees mäestikku ületades Rialpi roosi leidis. See juhtus Maarja templisse toomise pühal. Meie Isa interpreteeris seda leidu, kui jumaliku tahte märki sellest, et ta oma teekonda jätkama pidi, et jälle oma preestriametit praktiseerida, neis regioonides, kus usuvabadust respektieriti. See on meie jaoks nagu väljakutse, veel enam Maarja poole pöörduda.

Paluge edasi minu palvesoovide eest. Eriti nende teie vendade eest, keda ma 9. Novembril diakoniks pühitsen. Valmistugem hästi Kristus Kuninga suuropühaks; igaveste tõdede vaatlemine annab meie südames alati enam ruumi lootusele ja optimismile. Ja täna Jumalat 28. Novembril, järjekordsel aastapäeval,

mil Paavst andis Opus Deile  
prelatuuri staatuse.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

---

[1] Püha Josemaria, Kristus möödub,  
Nr. 129

[2] KKK, Nr. 998

[3] Phil 1, 21 ja 2 Tm 2, 11

[4] KKK, Nr. 1010

[5] Püha Josemaria, Tee, Nr. 739

[6] Paavst Frantsiskus, Jutlus  
Üldaudientsil, 10.4.2013

[7] KKK, Nr. 1022

[8] Püha Josemaria, Tee, Nr. 168

[9] KKK, Nr. 991

[10] Sama, Nr. 996

[11] Quicumque Athanasiuse  
Usutunnistus

[12] Püha Josemaria, Vaatluse  
märkmed, 13.12.1948

[13] KKK, Nr. 1040

[14] Mt 25, 13

[15] Paavst Frantsiskus, Jutlus  
Üldaudientsil, 24.4.2013

[16] KKK, Nr. 1024

[17] Püha Josemaria, Tee, Nr. 751

[18] Ex (2 Ms) 17, 10-13

et-ee/article/prelaadi-kiri-  
november-2013/ (12.03.2026)